

(§ 77 tr. ř.); kterého z těchto způsobů oznámení se použije, řídí se povahou rozhodnutí. Není-li ten neb onen způsob zákonem výslovně předepsán, může býti podle volby soudcovy použito té neb oné formy. Pro usnesení o útratách podle § 390 tr. ř. určitá forma oznámení předepsána není, stává se tedy usnesení takové účinným ať bylo stranám oznámeno tím či oním z obou způsobů oznámení. Účinnost jeví se v tom, že jednak soud je vázán prohlášeným usnesením, jednak že platí prohlášené usnesení i oproti stranám (srov. J. v. W. v Ger. Ztg. 1891, str. 371). Důsledkem toho jest, že lhůta stanovená pro stížnost (proti usnesení tomu) v § 481 tr. ř. počíná se, prohlášeno-li usnesení ústně, od tohoto prohlášení; dies a quo je v tom případě den ústního prohlášení (srov. Lohsing, Strafprozessrecht, III. vyd., str. 184, odst. 4.). Doručení písemného vyhotovení nemá žádného významu pro tuto lhůtu; analogie postupu § 467 tr. ř. ohledně rozsudku stanoveného nemá místa, poněvadž v § 467 tr. ř. jde o výjimečně zvláštní ustanovení, pouze rozsudku se týkající.

Je tedy stížnost soukromých žalobců, podaná teprve dne 17. května 1932, třeba podána byla ve třech dnech od doručeního písemného vyhotovení usnesení, opožděna právě tak, jako výtká zmatečnosti usnesení toho, obsažená v provedeném odvolání — jež bylo podáno 30. října 1931 a jež ostatně — jak nahoře dovozeno — bylo rovněž opožděně podáno. Ostatně dlužno podotknouti, že podle § 77 tr. ř. má se dáti opis protokolárního osvědčení opatření ústně prohlášeného toliko na žádost toho, jemuž se ústně ohlašuje; v tomto případě soukromí žalobci o opis nežádali, takže ani poukaz odvolacího soudu, aby soud první stolice doručil usnesení ohledně upravení útrat, nebyl správný.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. února 1933 č. j. Zm I 1012/32-4. Dr. K.

Podle § 3 zákona ze dne 16. května 1872 č. 82 ř. z., jest poľní hlídač oprávněn neznámého škůdce polností jemu k dozoru svěřených dokonce i zatknouti a k příslušné vrchnosti předvésti. V důsledku toho jest poľní hlídač samozřejmě oprávněn v takovém případě pachatele za účelem jeho zjištění pozastaviti i mimo okrsek jemu přikázaný.

F. D. byl obžalován pro zločin § 81 tr. z. a přestupek podle § 312 tr. z. a rozsudkem krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. srpna 1932 č. j. Tk V 3163/32-9 byl uznán vinným, že dne 7. dubna 1931 v H. přísežného hajného J. Č., tedy osobu v § 68 tr. z. jmenovanou, při konání jeho služby skutkem i slovem urazil, čímž spáchal přestupek podle § 312 tr. z. a odsouzen k trestu vězení 1 týdne, jedním postem zostřenému a k náhradě nákladů řízení trestního.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zase-

dání zmateční stížnost obžalovaného F. D. do rozsudku krajského trestního soudu ze dne 16. srpna 1932 č. j. Tk V 3163/32-9 rozhodnutím ze dne 2. března 1933 č. j. Zm I 823/32, mezi jiným též z těchto důvodů:

Zmatek podle § 281 č. 5 tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost dále v tom směru, že nalézací soud při ocenění svědecké výpovědi Č. nepřihlížel k odporům, které se vyskytují v jednotlivých udáních jeho, učiněných u četnictva a před soudem. Než rozpory ty týkají se jen podřadných okolností a nepadají již proto na váhu, když stěžovatel sám doznal, že vůči Č. se vyjádřil slovy »Vy jste nestydové« a že jej od sebe odstrčil. Pokud zmateční stížnost dále vytýká, že nalézací soud nepřihlížel k tomu, že stěžovatel odstrčil Č. jen v sebeobraně, poněvadž mu stěžovatel bránil v nastoupení do auta, tu nutno poukázati k tomu, že nalézací soud shledává urážku hajného Č. slovem v tom, že jej stěžovatel udeřil do prsou, když týž se ohražoval proti předchozí slovní urážce, nikoliv však v tom, že odstrčil Č., když mu v nastoupení do auta bránil, takže ona udánlivá obrana stěžovatelova nemá s trestným činem, jenž se stěžovateli za vinu klade, co činiti.

Neprávem vytýká konečně zmateční stížnost jako další neúplnost skutkového zjištění, že nebylo přihlíženo k tomu, a zjištěno, že Č. pozastavil stěžovatele, když měl již pole Ř. přejeto, tedy na veřejné cestě, jež byla mimo služební obvod hlídače Č. Jest zjištěno, že hajný Č. přistihl stěžovatele při polním pychu, t. j. při tom, když přejížděl přes pole Ř. a že stěžovatele pozastavil, aby jeho osobnost zjistil. Podle § 3 zákona ze dne 16. května 1872 č. 82 ř. z. jest polní hlídač oprávněn neznámého škůdce polností jemu k dozoru svěřených dokonce i zatknouti a k příslušné vrchnosti předvésti. V důsledku toho jest polní hlídač samozřejmě oprávněn v takovém případě pachatele za účelem jeho zjištění pozastaviti i mimo okresek jemu přikázaný a jest tedy bezvýznamno, pozastavil-li Č. stěžovatele na veřejné cestě, nebo ještě na poli, na němž se dopustil polního pychu.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 2. března 1933 č. j. Zm I 823/32. Dr. Kocna.

L I T E R Á R N Í Z P R Á V Y.

Slovník veřejného práva čsl. pokračuje ve svém III. díle ukončením hesla Policejní úřady státní (Kalousek) a obsahuje heslo Policie (Hoetzel) a Politické delikty (Miřička). Velice zajímavý a nové nazírání na politický život osvětlující jest obsažený článek Weyrův Politické strany s výkladem pojmu politických stran, dále snaha po uplatnění vlivu na úpravu právního řádu, právní organizace, poměrně zastoupení se stanoviska všeobecného řádu právního a právního řádu zvlášť.